

עלון מס' 329
ט' סיון ה'תשע"ד

בהעלותך

כנגד מה שהאדם זוכה להיות בעל מעלה גדולה יותר, צריך שירגיש את עצמו בעל חוב גדול יותר לבוראו, וכל שכן שעליו להוסיף ענווה על ענוותנותו. מתוך תפארת שמשון

חילול ה' נאמד
לפי מה שחושבים
אנשים על האדם
ולא לפי מה שהוא
באמת.
ה"חפץ חיים"

הבוטח האמיתי
מעולם לא
קם בבוקר
ורוצה מצב אחר
מכפי שקיים אצלו,
כי זהו ערעור
והרהור אחר
הנהגת ה' עמו.
ביום דרך

הדלקת הנר: 19:25
יציאת השבת: 20:25

חומרי בניין וקרימיקה
אדירם
סניף צומת ראם
08-8602602

להי"י

"מחודדין בפיר"

שיהיו דברי תורה

"המקנא אתה לי"

מעשה ברב גדול שאמר לתלמידו שילך לעשות שבת אצל פלוני בכפר מסוים, וילמד ממנו מוסר השכל. הלך התלמיד לאותו אדם, וביקש לעשות איתו את השבת. האיש קיבלו בשמחה, והתלמיד ראה שהאיש אינו לבוש כמו תלמיד חכם וגם לא נראה תלמיד חכם אלא איש פשוט מאוד, והבין בלבו שאם הרב שלח אותו אליו - יש דברים בגו. ניסה התלמיד לעקוב אחר בעל הבית, אבל לא ראה אצלו משהו מיוחד חוץ מזה שהוא אכל הרבה חמין וישן הרבה, ולא הבין למה רבו שלח אותו לכאן.

במוצאי שבת קודש ניגש האיש להודות לבעל הבית ולהיפרד ממנו. לפני שהלך אמר לבעל הבית: 'יש לי רק שאלה אחת לשאול אותך: ראיתי מהחלון של השכן שלך, שכל הזמן יוצא משם עשן. האם ידוע לך מה מקור העשן הזה?'.
-אני גר כאן עשרים שנה, ענה בעל הבית, 'ומעולם לא הסתכלתי לראות מה קורה אצל השכן שלי, לכן אני לא יודע על מה אתה מדבר'.
הבין התלמיד מיד מדוע הרב שלח אותו לאיש הזה, שאפילו שהוא לא היה צדיק גדול, מכל מקום הוא לא חקר ולא דרש במופלא.. ולא חיפש מה קורה אצל אחרים..

ובחרת בחיים

"והאיש משה עזני מאוד"

חכם אחד דרש: "ה' משפיל גאים עדי ארץ (תהלים קמו) ומגביה שפלים עד מרום". מיד קפץ אחד מהשומעים ואמר: "איך יכול להיות דבר זה? אני עשיר גדול ואיך ה' יכול לעשות אותי עני? והמשך, "אם תיפול הבורסה יש לי קרקעות, אם תהיה רעידת אדמה, יש לי ניירות ערך, וכן על זה הדרך..." אמר לו הרב הדורש: "ה' לא צריך להפיל את הבורסה בשביל לעשות אותך עני, ולא צריך לעשות רעידת אדמה, ולקחת ממך את הנכסים אלא יכול לקחת אותך מן הנכסים... וזה משלים את כל הפעולה הנצרכת. זה סופם של גאים שבמקרה הטוב הנכסים יורדים לטמיון. והסביר מדוע, כי האדם חושב שהוא מסתדר בעצמו, ה' מראה לו שהעולם מסתדר בלעדיו טוב יותר. "ואנכי עפר ואפר"

"והאיש משה עזני מאוד..."

מהי מדת הענווה הראויה ניתן להבין על פי משל: לעשיר אחד היתה בת כלילת השלמות וכאשר הגיע זמנה להינשא, חיפש לה אביה שידוך כפי מעלתו ומעלתה. שדכנים מכל קצוות הארץ התדפקו על דלתות ביתו והציעו לפניו חתנים ידועים ובעלי שם, בני גבירים שועי ארץ, ואילו העשיר דחה את כולם ומצא בכל אחד שמץ של סיבה לסירוב. יום אחד הגיע אל העשיר שדכן שהציע בחור תלמיד חכם ממובחרי תלמידי הישיבות. ונוסף לזאת הוא בנו של אחד מעשירי המדינה המקורב למלכות. השדכן לא פסק מלהלל ולשבח את הבחור, ושעה ארוכה שר שירי הלל למידותיו ולחכמתו. "מה אעשה?" - חשב העשיר בלבו - "אמנם ההצעה נראית לי כמתאימה. אולם עדיין לא ראיתי את הבחור ואיך אדע מה מראהו? שמא הוא מכוער..." ומאידך, המשך העשיר לטוות את מחשבותיו - "אין אני יכול לבקש לראות את פני הבחור. לא אוכל להטריח אותו ואת אביו לבוא לכאן. ולאחר מכן אם לא ימצא חן בעיני. אשלחנו ריקם?!"
"שמע נא" - אמר העשיר אל השדכן. "הצעתך קוסמת לי. אלא שתחילה רוצה אני לדעת אם בתי תשא חן בעיני החתן, אם לא... ומי יודע? על כן, אבקש מהחתן כי יבוא לראות את הכלה המיועדת, ולאחר מכן נדון בשאר הפרטים למזל טוב..." כן הוא גם הנמשל. מדרכי הענווה, לא לחפש את החסרון באחרים, אלא חובה על האדם לבדוק ולחפש את חסרונות עצמו... משלי המגיד מדובנא זצ"ל

זכות הלימוד בעלון להצלחת שרה בת דניאל אלחייאני הי"ו

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

הזכרת שם שמים וברכה לבטלה

אסור להוציא שם-שמים לבטלה,

שנאמר "את ה' א-להיך תירא", ומכלל היראה שלא להזכיר שמו הגדול כ-אדם בדרך שבח וברכה במה שהוא מחויב, או בדרך לימוד. ויירא ויזדעזעו אבריו בשעה שהוא מזכיר את השם יתברך. ולפיכך:

א. הלומד בדברי תורה, והובא שם פסוק או מקצת ממנו, שיש בו הזכרת ה', אין איסור בקריאת ה' משום הזכרת שם-שמים לבטלה. אבל אם לומד נוסח ברכה יאמר "ברוך אתה השם" במקום שם הוי"ה.

ב. בשירים ופיוטים, אם אומרים באימה וביראה ולא בקלות-ראש, מותר להזכיר כל השמות כמות שהן, וגם לחזור הבית כפי דרך השירים.

ג. אסור לברך ברכה לבטלה חס-ושלום, או לגרום לעצמו לברך ברכה שאינה צריכה. ואם נכשל ובירך ברכה לבטלה, יאמר אחרי-כן "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". ואם מיד לאחר שהזכיר את השם נזכר שאינו צריך לברך, יסיים "למדני חקיק" שזהו פסוק שלם בתהלים.

ד. כל הברכות, אם נסתפק בהם אם אמרם או לא אמרם, אינו חוזר ומברך. חוץ מברכת-המזון (כשאכל ושבט), שאף אם מסופק צריך לברך.

ה. אסור להגות שם הוי"ה ברוך-הוא ככתיבתו, אלא בכינויו 'א-דני'. גם לא יקרא אותיותיו כסדר אלא בהפסק, ע"י שיוסיף ווי"ן בנתיים, וי"ד וְה"א ווא"ו וְה"א.

הדבר הגרוע ביותר הוא שאנו לא מרוצים מעצמנו ולכן איננו שמחים בעבודת ה' אלא מתהלכים קודרים וחסרי סיפוק ובכך אנו רק מרחקים את עצמנו מלשוב אל ה' באמת.
מתוך 'ומתוק האור'

**רְבִים טוֹעִים וְחוֹשְׁבִים שְׂדָבוֹר גִּנּוֹת שֶׁהוּא אָמֵת
עַל הַזּוּלָּת, אֵינּוּ בְּכָלֵל לְשׁוֹן הָרַע, וְטַעוֹת תְּמוּרָה
בִּידָם, כִּי זֶהוּ לְשׁוֹן הָרַע אָמֵתִי, וְרַק בְּצוּרָה
כְּזֹאת נִקְרָא לְשׁוֹן הָרַע! אֵלוּ יִגְנֶה תְּבַרְוּ בְּדַבְרֵי
שְׁקֵר, הוּא נִקְרָא "מוֹצִיא שֵׁם רַע".** בר לבב

"שפלות דרך רובמוות רוזן"

כאשר התגלה ה' למשה בסנה והטיל עליו את השליחות להיות גואלם של ישראל, סירב בתחילה משה מפני ענותנותו לקבל עליו את השליחות.

מה אם כן, בסיני הסכים משה מיד ללא אומר וללא דברים, לקבל עליו את התפקיד להיות רבם של ישראל? כשראה משה שהקב"ה דחה את ההרים הגבוהים למתן תורה ובחר דווקא בהר הקטן והנמוך, הבין שרק השפל והנמוך מסוגל לקבלת תורה. אותה סיבה עצמה - ענותנות, שבגללה סירב בסנה, גרמה לו להסכים בסיני.

"מלפנינו מבִּהְבוֹת אֶרֶץ וּמֵעוֹף הַשָּׁמַיִם יִזְכְּבֵנוּ"

כלומר, שלא רק על ידי פחד וצער אפשר ללמוד אמונה מבעלי חיים, אלא ישנם עוד לימודים שאנחנו יכולים ללמוד מהם.

לדוגמה הנמלים, שדרכן לא לקחת מזון חבריהם - באות לעורר אותנו על הגזל. ואם רואה אדם שבביתו יש נמלים, סימן שבאמתחתו יש משהו גזול.

העכברים שדרכם ומנהגם הרע הוא לקחת את שאינו שלהם, באים לעורר את האדם על המעשרות.

הזבובים והיתושים שדרכם לשכון במקום לכלוך, באים לעורר על הנקיות ועל הטהרה. וכפי הזבובים שבבית אפשר ללמוד על האהבה שבין האיש לאשתו.

הכלבים באים לעורר על ענין לשון הרע... ואפשר ללמוד גבורה מן האריה, כח סבל מן השור, מסירות נפש מהצפרדעים.

וכמו שאומרת הגמרא, שאלמלא לא ניתנה התורה היינו לומדים צניעות מחתול, גזל מנמלה, עריות מיונה, ודרך ארץ מתרנגול, כי הכלל הוא הוא מכל דבר אדם יכול להשכיל וללמוד את דרכיו של הבורא.

מתוך 'גן הדעת'

נטייה זו של אדם לקחת בלי לתת או להכיר תודה, תוארה יפה ע"י גאון המוסר הרב דסלר זצ"ל:

"וזה דבר העולם המקולקל:

ירבו בו הנוטלים אשר יקחו ויחטפו איש מרעהו.

סדר חברתי כזה, הוא אשר ירבה את הקנאה והתחרות ויביא לידי מלחמות ורציחות, גזילות ורעות.

אבל העולם המתוקן, כל האדם נותן ומיטיב, ולבבו יביע הכרת טובה על אשר יקבל מרעהו. חברת בני אדם, בהיותה ככה, היא החברה המתוקנת והמאושרת, רבת השלום ואהבה והיא אשר יחפוץ

ה" בה" מתוך 'אוצרות התורה'

ידוע כי אין אדם נוקף אצבעו מלמטה עד שמכריזים עליו מלמעלה. כשאישה תופרת כפתור

והמחט דוקרת אותה באצבע, הדבר קורה כתוצאה מהכרזה בשמים שבעקבות חטא שחטאה או לשון

הרע ששמעה יגרם לה צער או כאב כלשהו, על מנת להזכיר לה את שעליה לעשות...

לשמור את לשונה.. מתוך 'נתיבי אור'

מתוך 'נתיבי אור'

כאשר עומדים בתפילה יש לעשות זאת מתוך כבוד

למלך מלכי המלכים בלבוש ראוי ומכובד.

הכוח של תפילה הוא גדול. עצוב ביותר, מה שאדם

לא יוכל להשיג באלף שנות עבודה הוא יכול להסיג

בתפילה אחת לה', באמירת תהילים. ראוי לאדם

להתפלל גם במילים שלו, אבל מהלב. ויהי רצון

שישמע ה' תפילתנו, ויביא את הגאולה בקרוב

אמן. מתוך נתיבי אור

מתוך נתיבי אור

מתוך נתיבי אור

מתוך נתיבי אור